

Oposiziogileen artean klaseak daude

ASIER BLAS MENDOZA
EHU-KO IRAKASLEA

XXI. mendeko erregimen autoritario gehienek hauteskunde janzkera liberalak hartu dituzten moduan, estatu kolpeek geroz eta gehiago prozedura bigunak erabiltzen dituzte. Modu berean, estatu-aparatuek eta botere faktikoez geroz eta gutxiago erabiltzen dituzte gobernu deseroseen edo sistemen aurkako oposizioko kideen kontrako desagertzeak edota erailtzeak, izan ere, askotan hauen kontrako borrokan eraginkorragoa izaten baita heriotza zibila fabrikatzea.

Erregimenek oposiziogileei aurre egiteko hiru estrategien artean hautatu edota eskalatzen dute: bazterketa soziopolitikoa, heriotza zibila eta jazarpen fisikoa (desagertzeak edota erailtzeak).

Bazterketa soziopolitikoa da estrategia bigunena eta eguneroko *normaltasunean* egikaritzen da. Estatu indartsua bada eta oposiziogileak ordezkatzeko duen mehatxua erregimenarentzat txikia bada, besteak beste babes sozial gutxi duelako, ohikoena da bazterketa soziopolitikoa aplikatzea. Oposizioa toleratua da, baina estatuak zelatatu eta presioa egingo dio, eta hedabideetarako sarbidea itxita edo oso mugatua izango du.

Bazterketa jasaten duena Mendebaldekoa bada bozgorailurik gabe geratzen da etxean eta kanpoan. Kasualitatez oihartzun pixka bat lortzen badu kanpoan, ez du eragin handirik Mendebaldeak kontakizuna kontrolatzen duelako hegemonia kulturalari eta mediatikoari

Irakurleek ondo ezagutuko dute Aleksei Navalni xenofoboaren kontrako jazarpena, edo eskuin muturreko Roman Protasevitx bielorrusiar kazetari eta Azov batailoi neonaziko miliziano ohiaren kontrakoa

esker. Baina oposiziogilea Mendebaldeak begitan hartua duen herrialde batekoa bada bazterketa soziopolitikoaren estrategia ez da oso eraginkorra. Oposiziogilea barruan isilarazia egon arren, kanpoan Mendebaldeak bozgorailua jarri diezaioke oihartzuna etxera iritsi dadin, erregimenarentzako mehatxuaren tamaina handituz.

Oposiziogileak erregimenari egin diezaiokeen mina handia bada, salbuespenezko jazarpen fisikoaren estrategia mahai gaineratzen da. Halere, geroz eta gutxiago erabiltzen da izan dezakeen *bumeran efektua*-gatik. Horregatik, oposiziogilea indartsua bada, modan dagoena da *normaltasunaren* baitan aurreikusitako salbuespeneko prozedurekin tratatzea heriotza zibila gauzatzeko. Auzipe-

tze judiziala eta lintxamendu mediatikoa izan ohi dira teknikarik eraginkorrenak. Oposiziogilearen izena zikintzea da helburua eta, bide horretan, kartzelaldiak behar badira egongo dira arrazoiarekin edo arrazoi gabe. Estrategia honetan eraginkortasun gradu desberdinak daude, Mendebaldeko herrialdeek praktikatzeko dutenean oso arrakastatsuak dira, NATOk kontrol pean dauden herrialdeek egiten dutenean ez dira hain eraginkorrak eta Mendebaldeak izendaturiko etsaiek egiten dutenean gutxienez asko sufritzen dute propaganda gerrarekin.

Horrela, gure irakurleek ondo ezagutuko dute Aleksei Navalni xenofoboaren kontrako jazarpena, edo eskuin muturreko Roman Protasevitx gazte bielorrusiar kazetari eta Azov batailoi neonaziko miliziano ohiaren kontrakoa. Aitzitik, ez dute ezer jakingo Lituaniako Herriaren fronte Sozialista alderdiko liderraren Algirdas Paleckis-en kartzelatzeaz eta epaiketari buruz; edo Poloniako Mateusz Piskorski Aldaketa alderdiko lider eurasiastak eta antikapitalistak pasatuko hiru urteko kartzelaldiari buruz. Edonola ere, ezer gutxi gaintzen du Julian Assangeren heriotza zibil perfektuaren jokaldia. Kazetari batek Amerikako Estatu Batuek buruturiko krimenei buruzko informazioa guregana helarazteagatik sentitu du gordinki zer den heriotza zibila, bere izena zikinduz, auzipetuz, espetxeratuz, isilaraziz eta agenda mediatikotik ezabatuz. ●